

κι' οὐδ' αὐτὸς κρατῶ
ἕνα σπαθί' στὸ χέρι.

"Ἄλλοι μοῦ λένε μὰρς ἐμπρός, κι' ἄλλοι μοῦ λένε σταμάτα,
οἱ μὲν πρὸς δρᾶσιν μὲ κλοῦν,
οἱ δὲ μοῦ λένε πῶς πουλοῦν
ἐξήγτα τὴν πατάτα.

Πᾶω' στὸ Βουλευτήριον μ' ἐμβρόντητο κεφάλι
νὰ μάθω κάτι τί,
κι' ἀκούω καὶ τὸν Γόντικα, μὲ καὶ τὸν Χρυσοστάλη,
καὶ τὸν Παπαστρατή.

Τοὺς φθόγγους ἐνωτίζομαι ρητόρων εὐφραδῶν
καὶ βλέπω νομοσχέδια νὰ πέφτουν βροχηδόν.
Τὰ μὲν ψηφίζουν παρευθὺς καὶ δίχως ἀντιρρήσεις
γιὰ νὰ μὴ γίνῃ κρίσις.

"Ἄλλ' ἔμωσ ἐξ αὐτῶν πολλὰ
τὰ βάζου' στὸ ζεμπίλι,
καὶ τὰ κρεμοῦν' φηλά' φηλά
νὰ μὴν τὰ φᾶν οἱ φύλλοι.

Ψόλλοι' στ' αὐτιά μου μπαίνουνε κι' ἀλεύθερα χορεύουν,
μὲ κι' ἄλλοι φύλλοι' στ' ἄχυρα νυθημερῶν γυρεύουν.
Ψόλλοι τρελλά μὰς τραγουδοῦν
μὰ καί' στ' αὐτιά χοροπηδοῦν
περιφανῶν πατέρων.

Τί θέλουν τάχατε κι' αὐτοὶ
καὶ μπαίνουν σήμερα' στ' αὐτί
κι' ἡμῶν τῶν οὐδ' αὐτέρων;

Προσμένω μῆπως ὁ Φερής, ὁ Μπέης μὲ τὸ φέσι,
κανένα νέο ζήτημα μὰς βγάλη μές' στὴ' μέση,
κι' αὐτὸς μαριόλος ἐν' μίλει
καὶ καρτερῶ ματαίως
καὶ πάω πρῶτος' στὴ Βουλὴ
καὶ φεύγω τελευταίος.

Σαλεύει κι' ὁ ἑικός μου νοῦς,
θέλω κι' Ἄνταντ καὶ Γερμανοὺς
καὶ Τούρκους καὶ Βουλγάρους.

Θέλω μεθ' ὅλων ἔρωτας,
θέλω καὶ ρινοκέρωτας,
κέρακας, λυκοὺς, γιάρους.

Φήμεν μεγάλη διαλαλαί
πῶς καταβαίνουν Ρῥῶσοι,
ἀλλὰ καὶ Μπῶξτον, Φασουλῆ,
τῶν Ἀθηνῶν καμπόσοι.

Γιὰ νίκαις Ἄρκουδιάρθων δεύχουσι φυγῆς λαχτάρα,
καὶ μόνο ποῦ δὲν ρίχνουσι μὲς' στὴ χαρὰ των σμπάρα.

Κι' ἐγὼ μὲ γουργουλίδιον
τὴν δέξαν τὴν ἀβίον
χασάπηδων γεραίρω.

Κι' ἐγὼ κτυπῶ κι' ἔδω κι' ἔκατ,
καὶ πατριῶται μερικοί
μοῦ λένε: ξύσου, γέρο.

Ἄδιακρίτως πολεμῶ
τοὺς πάντας, ἀδελφέ μου,
κι' οὐδέτερος ἐπιθυμῶ
νὰ πίνω τὸν καφέ μου.

"Ἄς μὴ ζαλιζοῦν τοῦ λοιποῦ
ταῦτά μου γέρο Κρόνοι
μὲ μυδραλιοβόλα.

"Ἄλλ' ἔς μοῦ δεύχουσι ποῦ καὶ ποῦ
φιλέλληνες Βαρῶνοι
γεμάτη πορτοφέλα.

Φ. — Ἄντηχοῦν παντοῦ παϊάνες,
μὰ σημαίνουν καὶ καμπάναις,
τάχατε τί νὰ δηλοῦν;

Μὰς' στήσις παίνας τὸν καιρὸ
σὲ συσσίστια θαρρῶ
πῶς τοὺς πρόσφυγας καλοῦν.

Κι' ἐγὼ πρόσφυξ' εἰς Ἀθήνας
μετὰ πρόσφυγος ἀγέλης
σὲ συσσίστια πετῶ.

Π. — Εἶσαι πρῶτος' στοὺς κηφήνας,
κι' ἄλλο τίποτα δὲν θέλεις
παρὰ εἶλο δυνατῶ.

Ὁ τῶν Οἰκονομικῶν ἐμπροστὰ' στὸ Κεντρικόν.

Φ. — Δὲς πῶς πρέπει νὰ περάσουν δέκα χρόνια συναπτὰ
μῆπως καὶ τὸ κράτος τοῦτο,
ποῦχει τώρα φέρας πλοῦτο,
καρδαμίσση καὶ σκορπίζι: μὲ τὴν φουκτα τὰ λεπτά.
Χρόνια δέκ' ἂν δὲν περάσουν χαιρε, γενεὰ γενναίων,
θὰ χορεύουν' στὰ Ταμεία ποντικιοὶ καὶ τῶν γονέων.

Χρόνια δέκ' ἂν δὲν περάσουν νηστικοὶ θὰ τραγουδοῦμε,
μὰ μὲ τὴν δική μου γνώμη
βάλε κι' ἄλλα δέκ' ἀκρόμη,
καὶ νὰ δοῦμε, καὶ νὰ δοῦμε.